

жемъ, защото не е скрито, че отъ прѣдизложениѣ редовце изъ отговорѣтъ на Г. Чинтулова неизлѣзва никакъвъ смисълъ. „Ный пытамы: на умѣтъ ли си е билъ Г. Чинтуловъ когато е писалъ горнитѣ редовце или не?“ Слѣдъ тоя уводъ Славейковъ критикува направенитѣ възражения отъ Чинтуловъ и завършва: „Досадно е наистинж ако Г. Чинтуловъ иска да тури подъ испитѣ търпѣніето на читателитѣ на Българскитѣ вѣстници съ това що си прави трудъ да пише по тѣхъ. Ако негова милость го блазни да ся домогне до извѣстность и знаменитость чрѣзъ това дѣго да са говори за него по вѣстницитѣ като за нѣкое, боъзна и какво високоучено лице що може и да критикува, нека знае че колкото отъ нашъ странж ный ще го лишимъ отъ това удоволствіе, и за напрѣтъ нѣма да възражавамы на таквизито пусто-празны дрънканицы; защото нѣмамы волюж да ся надхващамы съ хора неразбрани и да ся боримъ съ пѣглыгѣ“. — Спорѣтъ между „Право“ и „Македония“ продължава и слѣдъ това обяснение, но вече минава въ чисто редакционни закачки, хули и изобличения.

38. Вж. Т. С. Бурмовъ — Българо-грѣцката църковна разпря, София, 1902, с. 485; сжшо — А. Шоповъ — Първия бълг. народенъ съборъ въ Цариградъ — въ сп. „Библиотека“, год. II (1895—1896) кн. VII, дѣто е даденъ и текстътъ на т. н. „Поводъ за избиране на прѣдставителитѣ“ (с. 48—50).

39. Както се знае, прѣдставители отъ Македония не били викани на тоя съборъ, но такива се явили. Въ събора се повдигналъ споръ за приемането имъ главно затова, защото нѣкои се боели, че съ приемането имъ съборѣтъ може да извика недоволство у Високата Порта. — За работата на събора вж. Т. С. Бурмовъ, цит. съч. с. 489 и сл.

40. Писмата на Чинтуловъ сж запазени само въ прѣписи, въ които правописътъ и синтаксисътъ навѣрно сж се твърдѣ отдалечили отъ оригинала.

41. Митрополитъ Натанаилъ съобщава, че по това врѣме Чинтуловъ му прѣдлагалъ да приеме владишки постъ (Жизнеописание, с. 50).

42. На снимката на прѣдставителитѣ, помѣстена и въ началото на цит. „Протоколи“, е фотографиранъ и Чинтуловъ.